

Zsákutca à la Aaron Blumm

1.

Ezt olvasom: „*A szöveg magába csal, és már nem tudsz kimenekülni belőle úgy, mintha bent sem lettél volna. Zsákutcába kerülsz, ahonnan csak visszafelé vezet az út. Addig kell menned, amíg észre nem veszed, hogy már jössz. Bejöttél, de most már menjél.*” És még korábban: „*Addig mentem, mentem, mentem, mentem, amíg észre nem vettem, hogy már jövök.*” Szeretem ezeket a kijövéseket. Hogy újra végig kell nézni – még egyszer, egyszer még! – ugyanazt. És szeretem – ha az én zsákutcámról van szó – azt kiáltani: Bejöttél, de most már nem mehetsz! Még ha tudom, hogy úgyis elmegy.

Anyám szerint nem tudnám elviselni, ha csak átsiklanának a szövegem. És ezen túl is elvárom, hogy legalább kétszer. Oda. Vissza. Anyám szerint –

Nem folytatom. Nem ezt.

Azon gondolkodtam, de hiszen van-e egyáltalán valaki, aki szereti az átsiklásokat. Önmagával kapcsolatban, mert persze én is szeretek átsiklani egy unalmas ember tekintetén, egy pohár tejen, a farmernadrágokon. Szoktam átsiklani, mint mindenki más – de rajtam NE! És ne csak a testen ne, hanem – és főleg – a szövegemen ne.

Addig írtam, míg azon nem kaptam magam, hogy kezdek kijönni. És ettől megijedtem. Én félős vagyok. Nem szeretem, ha ilyen gyorsan: oda-vissza. Sokkal jobb, ha tovább tart. Állandóan osztozkodom az idővel.

Anyám szerint –

el akarom kapni a betolakodót. Aki igazából nem is betolakodó, mert én hívogattam. Na anyám szerint ez: súlyos. Vagyis: pofátlanság. Én meg tu-

dom, hogy igazából belőle meg az szól. (Ki beszél?) Akinek elkapták a grabancát.

Mentem, mentem, mentem. Nem folytatom. El-beszélek, mert tulajdonképpen azt akarom, hogy fusson a két szál. Néha érintkezzen, ajde. De ne sokat. Mondjuk én is félős vagyok. (Nem kísértet, de valami hasonló.) Ennyiben elintéztem, mert reagálás akkor is, ha nem pont arra. És miért is kéne pont arra? (Egyébként most nehéz. Kilökni egy kocsit, a mamát. Éppen ezért.)

Nem tudom, soká tart-e már. ~~Nem ettem az idén szilvát.~~

Éhes vagyok. Anyám szerint: csak magamról tudok írni. Erről meg az jutott az eszembe, hogy, ha kivágjuk a „csak”-ot, és erősen megnyomjuk a „tudok”-ot, akkor egészen jó. Naná, hogy jó!

Ezt csak azért írom, mert tudom, kifelé menet már egy kicsit unalmas. Ilyenkor kell azt képzelni, most jössz. Azaz mész. Be. És akkor ott van az újdonság. Egyébként pedig tudom, hogy így is, úgy is: van újdonság. Csak játszom a félőst.

Hát így.

2.

Az jutott eszembe, hogy igazából nem is arról van szó, hogy nem lehet eljutni sehova sem. Valahol mindig ott vagyunk, valahova mindig éppen odaértünk. De van olyan, hogy nem lehet tovább menni. És ekkor kell (ki) jönni.

Azt mondta nekem, hogy a legaggasztóbb az egészben a kell. És igazából nem mindenki szereti az erőszakot, ezt nekem is be kéne látnom. Nem arról kell (!) beszélni, hogy akkor most neked annyi, hanem hogy miért jó az, ha annyi. Ez sokkal humánusabb.

Ekkor gondoltam arra, hogy akkor most leírom, miért is jó bent maradni. (És aztán ne akarj kijönni!) Csak később arra kellett rájönnöm, hogy én inkább vagyok külsős, mint belsős. Jobban szeretem vissza, mint oda. Vagy inkább így: a második mindig jobb, mint az első.

12 Azt mondja, hogy ezzel ő is így van. Az első tulajdonképpen nem is olyan jó – azaz az ismeretlenség szépsége visszaüt: a narratíva magával ragad. Ő

is a történetre összpontosít elsődlegesen (ilyenkor a lehető legfogyasztóbb), az ingyencség a már valamennyire ismert, ismerős közegben valósul meg. A második alkalommal.

Tudja, hogy az első ezzel együtt mégiscsak meghatározó számomra. Ha nem jó, akkor nem lesz második. Akár zsákutca, akár nem. És tudja, hogy most ezt kell (!) majd olvasnia:

„Gyere, gyere, gyere be. Amíg mondom, gyere be.”

